

Луна съм нежна

Автор: Нели Аврейска

Потребител: q.bodika

....

В тишината

В тишината белеят кръстове
по хиляди безсмъртни голготи.
И вече късно, ужасно късно е
за нещо да моля отново живота.

А когато тишината заплаче
и блесне стигмата Мълчание,
светулките подпалват здрача
и бяла Вечерница в мен сияе.

Тогава аз съм нечия Луна,
а ветровете - конче еднорого.
И нека плаче тъжна тишина -
засънувам ли, без теб не мога.

В тишината умирам до капка.
Мълчанието в косите ми белее.
И всяка мисъл за огън е сладка.
И всеки вик остава последен.

И всяка дума прогаря следи.
И всеки път в небето дълбае.
И се моля: Прости ми, прости
Отче мой, пред тебе се кая.

Страшен гръм дай ми, Боже -

да не оглушее тишината в мене.
Че в този свят невъзможен
на тежък кръст ми Душата стене...

На крилете на звездна Любов

Днес прескачам препятствия с мисъл.
Душата товаря с безкрайни вагони.
Не спазвам дори и закон недописан -
мъглата, когато зад ъгъл ме гони.

Дали ще ме чакаш, кого да попитам.
С лъч да похлопам, на колко порти?
На педя от тебе изгряват звездите.
Пръсти протягам в сърцето си морно.

Дали ще потърсим със тебе синьото
небе, разпиляло в очите ни макове,
когато заложим в стръвта годините
в капаните, с които ловиме дракони.

Скрила съм в дланите кътче от суша -
сред океан от омраза, пенливо безбожие.
С моята обич - лъч сред бездушие -
да скитам навред е напълно възможно.

А ти, ме чакай в края на дните ни -
където тротоарът хлътнал е в бездна.
Двама със тебе над нея да литнеме,
на крилете на чудна Любов. Звездна.

кажете ми Наздраве

С Тъгата пак ще се напием.
Какво от туй, че вълна е мъгла
и луната кротичко, във свилен
облак без възглавница заспа.

Нямало пък кой да ни налее?
Хей го, на! Животът е насреща
и горчилката искрящо се жълтее
в чашата със сълзите горещи.

Тежките моменти срещам все сама -
орис, орисия или дявол знае що.
Днес, с Тъгата, ще пием на инат
горчилката, наливана без "стоп"

Няма кой наздраве да ни каже -
егати и калпавата, скръндзава ноц.
Аз пък ще сипя и по вино даже.
И за гордиевия възел имам остър нож!

винаги ли в мене ще си първи?

Не личи, нали? -

дъждът, когато сипе се връз мене
и във дъга безукорно искр

Здравей! И с обич

Извивам врата на жребий безсмъртен
и пия вода от слънчеви шепи.

Блика небесна дъга под Зевсов тътен -
мълния тиха в съня ми последен.

Бял пращец се рони от звездите студени -
барикадите трупам. Химни измислям.

И знам, че ще стрелят с куршуми по мене
скрили злостта, под водите ми бистри.

И е трудно за теб. И за мене бе трудно
да докосна звездите със чиста ръка.

Но ето, че съмна! Настана днес утро!

"Здравей!" И "Със обич" на теб ще река...

Не искай от вятъра да те замества

Не искай устните на вятъра -
моите за теб далечни ще останат
и всички пропуснати мечтания
ще бъдат обречени на съзерцание
без топъл дъх на чудо.

Не искай дланите на топъл бриз -
твоите без мене празни все тъмнеят.
Че в ласо хванати диви ветрогони
по пътища разни безгрижно даряват
на допира нежната ласка.

Не искай с лъчите на нежна Луна
да погалиш косите ми в тъмните нощи.
Сълзите в очите ми те питат сега
сред звездите посипани в Лунно поле
ръцете ми щеш ли докоснеш...

Вълча порода

Днес хвърлям люспите си, змийска кожа-
за кой ли път Душата ми повече.
Думите, в торбичка от св

ТОЧНО В ТОЗИ СВЯТ

В този свят ли?

В този свят съм измислена песен -
без ноти и текст, само с тра ла ла.
Този свят е вероятно чудесен
аутобан за безкрили четири колела.

Но в този свят

ще идвам с копнежа на лунните нощи.
С еликсирът, скрит в жеравен дъх,
в светулките, щурците и още....
надежда, да те откроя в подлунния път.

В този свят ли?

В този свят съм изтъркан рефрен.
Пят навярно в разгул. И в несрета.
Този свят те среща със мен...
И в този свят бях от тебе проклета.

Но в този свят

бях най-щастливата изпята песен.
Дори без текст, а само с тра ла ла.
Едва ли има избор лесен,
но в този свят дошла съм със крила -

за нас, най-чудната песен да изпея -
в този свят и в тази бяла Вселена -
колко много за тебе копнея,

аз, малката дъщеря на великата Мена.
Точно в този свят...

Кръстопът на желанията

Не влизай в морето на мечтите ми -
сред звездите цветя не цъфтят.
Приказки не мечтай, непрочитани -
не живея във приказен свят.

Не мечтай за обич от тебе по-голяма -
обичта на ръст и възраст не расте.
Не скитай сам сред звездната поляна -
на всеки кръстопът посоките са две.

Не питай и вятъра, в мъгли облечен,
простора със теб дали ще обходи.
Безсилен е той. И към Пътя Млечен,
Любов единствено може да води...

Отвъд тишината

Тъмни нокти раздират плътта
и стягат верига стрелки на часовник.
И пада мрак в предутринна зора,
и чакат своя ред минути нечаровни.

И бягат мисли, в рой нероден.
И пиша в бяс житейска оставка:

Без теб е тъмно.
След нощ не иде ден.
И сурвам се по стръмно
на всякаква предавка
по този път заледен....

И пръсти нагоре, нагоре протягам
и стискам зъбите в неистов протест.
Нали и куче, скача според тояга...
Тоягата днес е свише-то тест.

А над мен е само тиха тишина.
След тишината, мъртвото нейде умира
и се ражда безмълвната Луна.
И се ражда светът. И след него Всемира.

ще танцуваме пак, Любов

Ти знаеш - късно е, да се връщаш в мене.
В мрака ням, пътеката я няма.
Тихите щастливи, отминали моменти
обвиват нощта ми с тъгата бяла.

Бавно пада сняг... посред слънчево време.
В мен тетивата тежко трепти
преди великия дълъг път да поема
към просторите на родни звезди.

Вече зная - да се връщам в тебе, късно е.
Пътеките в тишината натежаха
и сякаш Луната от небето ми откъснаха.
А в нея все моите копнежи спяха.

И ето - лунна прах сребро в косите стеле,
а в мене блика кротка светлина.
Пътеките ни, нейде в бъдното са спрели -
бяла спирка за мъж и за жена....

По дяволите Кронос*

Отдавна знам, мъглите са миражи.
А Кронос, ветровете крие в джоба
на страховете си продажни
и всеки минал ден сближава гроба,
та от този свят безследно ще изчезна.

Дали? Дали ще взема любовта си луда
в приземието на моя гроб студен.
Или, в миражите ще тичам до заблуда,
дочакала пак вятъра зад мен
и от този свят безследно ще изчезна.

Казват, че смъртта е най-красива
в безбурен, в топъл летен ден.
Не искам в ден такъв да си отида.
Нито след живот, от скука поразен,
от този свят безследно да изчезна.

Не съм врабче
и не във локва океанът е положен.
Танцувам все с бурните си ветрове.
И когато в заник дните слезнат
ще е някак невъзможно
от този свят безследно да изчезна.

* Древногръцки бог, роден от Гея/Земя/ и Уран/небе/.
Символизира времето,което води към смъртта.

Звездите ослепяха / диптих

Ще плиснеш шепа черно вино,
светулчен огън в мене ще запалиш.
А после Вечер, тихо ще отmine
над звездите, от виното заспали.
Ще плиснеш шепа дъх вечерен,
на стихнало огнище в жарава топла.
А после Вяра, във мрака черен
ще напява дълго, тихите си вопли.

Ще брули вятър нежните ми длани.
Ниско в нивята песен ще подхване
за слънчево лято и сън в дъбрава;
за сълзи проляти в огън забравен.

Ще завият бури в лунните пътеки,
в мен ще се буди звяр до човека.
Не плискай вино, ни дъх от шепа -
мигът отмина.

Звездите са слепи.

Не/л/доуловимки

Когато в стих протегнати длани
нежно прегръщат в дъгата Всемира,
сребролунна роса, като въглен запален
в чиста река своето огнище намира.

.....

Щом в потока забързан на измислено време
Любов задълбае кладенец, жажда да насити,
хиляди рогати дяволи в цели кръгове дебнат
като гръм от ясно небе върху й да се изсипят.

.....

В началото беше само Слово.
Словото каза: да е Светлина.
Но много все чакат на готово
в дъжда да измият своята вина.

.....

Златото блести и грее като слънце.
Но не всичко, което блести е злато.
Във всеки човек има мъничко зрънце.
Но не се знае, на доброто или на злото.

Снегът заваля в мене

Ти бягаш днес. Добре. И песента е лебед,
когато в дяволско море, пенливо и гадно,
брезата свива своя ранно-есенен трепет.
Нелюбовно, объркано и мълчаливо-нерадно
пада снегът.

Не сняг - мечтите падат с измръзнали устни.
С прекършени крила и сякаш от прах.
Утре небето, защитна мъгла ще ми спусне.
В нея ще скрия от тебе тревога и страх.
Трупа се сняг.

И ме затрупва дъждът, който пари в мене.
Как безутешно пари неизплаканият вик.
Защо със този леден поглед ме погледна
и една любов безгранична превърна в миг
на падащ сняг.

И всеки спомен ме изгаря в снежна лава.
И всеки дъжд подхранва мъглата ледна.
И всяка мечта сълза в Душата ми става.
И всяка снежинка тихо в очите ми легна,
за да няма сняг....

Снегът заваля в мене.

Харакири или сепуко

"Когато си в яма, трябва да спреш да дълбаеш в нея!"
mufcheto

Замахвам с ножа си в ритуално харак

Чертата

Черта ли? Виждаш, там че е черта.
Рязнала на две по хребета му склона.
Там се хлъзна вчера мойта Либерта,
както хлъзга се по ледното кокона.

В таз черта препънах се и паднах.
С мен се срути и здраво, и изгнило.
В тъмното остана ласката ти хладна.
В светлото аз, със спомен се напила.

Черта е. Виждаш, там че е черта.
На две отделя залеза от изгрев.
Изгревът, лъч просветва над нощта
и бяла пелена звездите скрива.

С чертата крива, живот ми осакати.
В черта скова ми белите простори.
Черта прорязана в съня, това си ти -
понечил мен, в съня си да затвориш.

Черта ли? Май, наистина - черта е.
По хълбок легнала напреко склона.
Но днес във тъмното, за теб нехае
подхлъзналата се по ледника кокона....

реквием за една луда

Очите ми бяха ясни, езера бездънни.
Душата ми - необятна и нежна шир.
Косите, като тънка паяжина лунна
криеха сърцето - дълбок, опасен вир.

Към теб денонощно ме носеха мечтите -
на гребена на солена, бисерна сълза.
По скулите ми, днес бавно се оттича
спомен за луда, влюбена в тебе Душа.

Сребърни коси днес тялото ми крият.
Под тях е сърцето, с буйния туптеж.
Желанията ти - не към мене, вече вият
по мъжки, еротичните си стремежи.

Във Душата си тогава, носех безкрая
на тази до лудост, луда Любов свята.
За мен бе Любов, за тебе беше омая...
Днес, този реквием изплаща й цената.

И ето - лудата в мене, взе че почина.
Без нея обаче, сърцето не е цяло...
Почина безмузно. Почти без причина.
А разплака небето...

И всичко е бяло...

Намразих другата в мен

Трудно идва слънчевият ден
в очите, от сълзи подути.
Днес плаче другата в мен,
а аз чакам нещо да се случи.

Заклучих го клетото сърце.
С девет ключа го заключих.
Очите ми все плачат за теб,
а аз чакам нещо да се случи.

Коя да сложа днес отпред
за маска. За буфер или сила.
С небето плаче все за теб
другата в мен. Не съм я крила.

Сълзите се сливат с дъжда
на прокълнато с тъга летище.
Защо не си при мене ти сега,
ще имам живот - време да нищя.

Намразих другата, скрита в мен,
останала на тъжните летища.
Дъждът си плаче. Непроменен.
А аз не чакам вече нищо.
Нищо...

август 2009 / 24.март 2013

В звездно море без бряг

Света ми някой рече да обърка.
И небето ми от мен да скрие.
А сърце в гърдите лудо хвърка
по копнежа, все тъй силен.

За лошото си имам върбови клони.
Небето ми със тях премигам.
Те всяко зло от мен далече гонят -
да светят пак в очи звездите.

А звездите в очите ми, са други.
Тях сърцето ги пали с любов
и наситен аромат на сини теменуги
им носи слънчев благослов.

Та даже тялото ми вече да старее
и да трупа зимата в косите сняг,
Душата ми е слънчев лъч зареян
всред звездното море....
без бряг.....

Отвъд забравата

Разплиска пак вълните ми пенливи.
Със вятъра разсипахте звездите.
Комета мъртва в очите ми застина,
забравила на обратно да отлита.

И пясъка събра - дори до пясъчинка.
Минутите строи в една далечна гара.
Да те забравя имах хиляди причини.
Забравих с вино как пуши се цигара.

Забравих, как с мечтите слънце будех.
Как въздишаха в ръцете ми звездите
под снега, от късното ми лято учуден.
Очите не забравиха - от сълзи дълго мити.

И сърцето не забрави онзи нож проклет,
който впи се ядно в крехките му рани.
И все... звездите пита, всяка нощ за теб.
Надхвърлило и скръб, и всякакви забрави...

Лунни водопади

"Нали от допира до теб оставам
самата аз с нащърбена душа."

Надежда Захаријева, "Не съм"

Където любов безумна е горяла,
Адът е мръзнал от сибирски студ.
И в този свят, студен и луд
не остана Душата ми цяла -
нали в любов безумна бе горяла.

Усмивка лунна и водопади лунни
помниш ли?- в косите ми блестяха.
И бях за теб и брод, и стряха,
а в среднощни мигове будни
и усмивка лунна, и водопади лунни.

Водопади и днес в очите ми греят -
Отрязах косите, а смехът изветря.
Не те намразих, не те презрях.
А песни за тебе все още пея

и водопади още в очите ми греят.

Не пресъхнаха без тебе звездите.

Лунна усмивка и лунни водопади

Душата ми и без тебе гали.

С ветровете отново далече полита -
да не пресъхнат без тебе звездите.

30.04.2012

възстановен

Като фар в буря

Когато утрините ни с теб заспаха
летаргично дългия си сън,
Небето стана светлата ми стряха
и вече кротка бе бурята навън.

Когато нощите ни в рог се скриха -
отчупен от кресливата Луна,
останах тиха. Така непривично тиха,
че да забравиш в тебе влюбена жена.

А когато страшен вик в нощта разсипа
на вид подреденото ми небе,
във мен се свиха в строен ред звездите
и с Божия помощ на път за теб поех.

Не стой на прага, не слушай ветровете.
не вдигай поглед в небето сухо.
В тази буря, сърце от лава ти свети
и милва те пулсът му глухо....

Вярвам в теб, Любов

Аз вярвам още в шепота по тъмно
и в галещата песен на звездите.
По всеки връх изкачваме се трудно.
По-трудно е, за тебе щом ме питат.

Аз вярвам още в приказките лунни
и в тайните на Лунните пътеки.
И откликват всички топли струни
открива ли съкровищата във Човека.

Аз вярвам още в утринната песен
на звездопади в края на Вселената.
И всеки щурм е вече преход лесен,
щом ти си ми огнището. Зеленото.

Аз вярвам още в Любовта си вечна -
нищо, че завистниците все я гризат.
Във друг живот, щом пак се срещнем
ще я пазим, както собствена зеница.

Писма, с вятър в косите

Тъй често пиша дългите писма.
Адресът ти, ветровете помнят-
през морета не минават без весла,
а почиват дълго в голи клони.

До тебе не стигат моите писма -
ветровете с тях дворци издигат.
В дворците птици-мислите гнездят,
морна ли, скиталница пристигам.

И пак започвам тез, дългите писма...
С неделни, непразнични въпроси....
С ветровете луди в разпусната коса
белите мисли към тебе се носят...

Ако днес се спре пред тебе вятър,
някое от дългите писма донесъл -
в него, е само топъл дъх от нивята
и целувка, не на спяща принцеса....

Тъжно тегне здрач

..."Не ме обичай скрито, а стани!
Ела без свян и ме целувай лудо!
Накарай даже гордите звезди
да ми завидят за това, че в мен си влюбен"...
"Не ме обичай", Мариана Трандева

Така поиска - да живеем на тънко
и по тъмно, през стъклата да обичаме.
И само мислите ни още тичат звънко,
когато се кълнем в мълчаливо вричане.

Само в сънища да ме целуваш лудо.
И пак тогава да крещя до изнемога
че ти си моето непрестанно чудо,
за което благославям с радост Бога.

Да идвам боса нощем във съня ти.
Времето да спирам, та да не разсъмне.
Да оставям знак в света ни непонятен,
когато пътят е непосилно стръмен.

Да слушам, когато вятърът заплаче,
дали ще проронят сълзи и звездите.
Че тъжно в очите ми тегне здрача,
когато щурците за тебе ме питат...

Сълзи в луностишия

"В мислите немислен моят зов се връща.
Светъл до химера, дъх несподелен.
Да догонва обич, все една и съща -
жерав от безкрая, скрит дълбоко в мен."
Ведрин, "Жерав от безкрая"

Разплиташ нощните ми мисли
и в танц въздигат се мъглите.
Някъде във мен тъга се плисна -
зад облаче Луната плаче тихо.

В луностишия сълзи разсипва,
а в Душата ми зора е зазорила.
Сърцето тупка ситно-ситно,
сякаш тъне в дебрите на Рила.

А ти събираш жарките ми мисли,
прошарили пътеките в безкрая.
И всеки миг на тебе е орисан
в безбрежието на тихата омая....

Една Любов - една вселена

Душата ми не ти се довери,
запомнила предателство предишно.
Обичаше те пак, като преди -
искаше единствено за теб да дишам.

Изглежда бе забравил, даже Бог,
че срещал си преди Душата ми.
Страховете носим, в тъмен рог.
Нови са единствено телата ни.

И ето, че отново дишам и живея.
А Душата ми, все те носи в мене.
Тя прости ти. Бог прости на нея.
В друг живот ще сме нова вселена.

Март, 2010

Да те прегърне сърцето

С ръцете те лесно прегръщам
когато си ей тука, до мен.
И с всяка чертица поглъщана
събуждам отново идващ ден.

И с очи да те прегръщам мога,
дори и дъжд в тях да вали.
Да скривам от теб всяка тревога,
с очи те прегръщам в зори.

Но днес, те прегръщам с' сърцето.
А ти си нейде на края на света.
Не шепна ти вече любовни клетви -
отдавна съм над всяка суета

и огън разпалват очите ми звездни.
Ръцете ми са струи чистота.
В сърцето ми веднъж си влезнал
и то прегръща те. Сега.

Жребий, от Бога погален

И ето ме - отново, безлунна крача
в полетата на горест и тревога.
Прекрасно знам, че плаши здрача.
И стъпките ми бягат в изнемога.

Днес всяка сянка от теб ще изгоня.
Ще свири вятър "Лунната соната".
Бял лист съм днес, от мен отронен.
А стих си ти. Дори, отвъд тъгата.

Не със свещи, мога тебе да изпрося.
С пламък, сърце ми небесата пали.
Недей ме пита днес. Спести въпроса.
Ти жребий си. От Бог, дори погален...

Най-тъмната ми нощ

"Не съм аз този, който създава себе си,
а по-скоро се случвам на себе си". Юнг

И тази Нощ реши да залезе.
Най-тъмната от тъмните Нощи.
По-тъмна дори от очите ми.
Незатихващ въпросник. И още -
думи, без нежност изричани.

И тази Нощ, във мене ще заспи -
дълбоко, нейде в същността ми.
В небеса от болка разцепени.
В ложе от неизплакани сълзи
Нощта ще заспи в сърцето ми.

В тази Нощ от себе си те късах.
Звездите падаха, черни камъни.
В тъмни нощи да те обичам посмях.
В най-тъмната ми, разплакана
да те откъсна от себе си успях.

... Най-тъмната ми нощ...

Сребристо вълче откровение

Снежна пеперуда кацна в очите ми.
На Тъгата из отеснелите небета...
Бели снежинки са ОТГОРЕ затичали.
Бели снежинки, в очите ми светят...

И кънти в мен, на Любовта прибоят.
Схлузил хоризонта, в очите на жена.
Отдавна съм ничия. Единствено твоя
сребриста сянка под пълната Луна...

Сребърен вълк - на Луната приличам.
И затуи, посред нощ ѝ вия серенада.
Само вълк може тъй безумно да обича.
И да се слива със снега на Канада.

Виж, днес Луната е нащърбена пита.
От лицето ѝ, едно парче си отхапах.
Звездите тази нощ венчета ѝ сплитат,
та мистичен прах заблестя над гората.

Сърцето ми вълче, се запали в огън.
Дар подарено. За влюбен. В небето.
Тука остават за мой камък надгробен
очите ми тъжни. След мене да светят...

Сбогуване в сърцето

Толкова близо, без значение колко далеч,
не може да бъде повече от сърцето...

Завинаги вярвайки кои сме.

И нищо друго няма значение...

Metallica - Nothing Else Matters

Може! О!, как може само да бол

В юлско утро

В юлско утро съм родена,
да търся все към тебе пътека.
До сетният ми, ден последен
аз знам, че моят избор си навеки.

Открих те в тъмна зима.
А времето ми в тебе се стича.
И пролет бе. И лято ще го имам -
време, в някой век да те обичам.

Сега са... вечери на тъжна есен.
Листопадно, дните ми отлитат
някъде на юг, по път нелесен...
сред свободната шир на звездите...

Та в друго утро да съм пак родена.
Всичките посоки към теб да водят.
Неподвластна на място и на време
единствено в любовта си съм свободна...

Сърце - с обич пълен храм

Откривах те в сълзи небесни.
И в сенките на плачещи върби.
И знаех, че твоя съм невеста,
и само Бог за тебе ми мълви.

И знам, в сърцето че те нося.
И в твоето, че грее моят лик.
Недей задава никакви въпроси -
обичам те от първия ни миг.

За мене - си цялата Вселена,
събрана в твоите обични очи.
Ти събуди Любовта във мене,
а вече дълги векове мълчиш...

Изписах небето за тетрадка.
Стихове за теб изписах там.
Останах странстваща загадка -
сърце, със Обич пълен храм...

Луна съм нежна

Не се сбогувай с мен по този начин.
Не хлопвай тежката врата след тебе.
Тъгуваща съм пленница на здрача.
Светът ми остава свят непотребен,
за тебе ли, сърцето ми заплаче.

Недей, не се сбогувай с мен така...
Не отваряй всичките ми живи рани.
Стикс отдавна е преплувана река
и в нея воплите ми тихи са събрани.
Недей, не се сбогувай с мен сега...

Луната тази нощ се в теб оглежда
с очите на изгубена във времето жена.
Снегът на спомена е безнадежден -
сняг в усото на полу-изтляла тишина.
Не се сбогувай. Луна съм нежна...

Високо - високо, нощем в небето

Знам, че по-високо и от небето,
аз можех и без тебе да летя.
До там далече, чак докъдето,
звездите безмълвно блестят
за тебе... За тебе, избирах пътека...

Бездънна обич-крила ти пришивам
в необята ни, с лунните срещи.
А там високо, в небето красиво,
в обич пламнали звездните свещи
страст в небесата след нас да трасират.

Луднали, птиците пеят в зори.
Славей слушам, нейде далечен.
С песен за обич дано озари
светла посока в Пътя ни Млечен.
Тази чудна песен, Любав, ми ти подари.

По-далече, любими, от там до където
си мисля, че бих могла да летя,
за тебе избирах все лунна пътека .
Там, де звездите безмълвно блестят -
високо-високо. Високо нощем в небето....

А там, високо, в небето красиво
в обич лумнали звездните свещи,
страстта ни в небето трасират.

Необята на нашите лунни срещи
от бездънна обич крила ти пришиват.

Светла песен за обич дано озари
посоката наша в Пътя ни Млечен.
Тази чудна песен ми ти подари -
що славей я пее нейде далечен,
със птиците луднали рано в зори.....

Високо - високо. Високо нощем в небето....

Вселенска Любав

Събудиш ли се безнадеждно сам
и сърцето ти се пръска в самота,
а утрото ти е разкъсан сал,
в океаните от бликнала сълза -

в сърце ми пристан е оставен.
На котва там, стои за теб Любав.
Водата му е време да нагазиш
и поемеш смело с Нея в курса нов.

Тя не ще поиска твойто тяло.
Ни Душата ти да върже на въже.
Любовта е тъй светлинно бяла...
и не дели ни на жени и на мъже...

В бури и вятър, слънце и дъжд

В живота се случва само веднъж,
Любов върху тебе света да стовари.
Жена да приеме единствен мъж,
за който небето, с песен да слави
в бури и вятър. В слънце и дъжд.

В живота едничко нещо остава -
след кървави дни и тежък погром,
да имаш утеха, в топла жарава
на малко огнище, в пясъчен дом,
разгърната от вековете клада.

В живота веднъж съдбата ще спре
на лъкатушенето свое безумния бяг.
Бесният Хронос за миг да замре
в капчица дъжд, в забравен сняг.
В полет-стремеж по пътя напред.

В живота веднъж се ражда сила
на огнени пориви, на смели мечти.
На светла Любов, тъмата скрила
и в отворен нов, хоризонт лъчист,
четирилистна детелина подарила.

В живота се случва само веднъж,
но стига за всичкото изгубено време -
жена да обикне единствен мъж
и пътя си труден, към него да поеме,
в бури и вятър. В слънце и дъжд.

Откакто в свят светувам

Аз съм тук
откакто в свят светувам.
Откакто в звук -
сърцата ни туптят.
И всеки миг,
с мисълта към теб пътувам -
щом стонът тих,
разбутва моят свят...

И днес ръка
към тебе пак протягам,
дори тъга
в очите да звучи.
Със тоз рефрен,
река в корито лягам -
Любов от мен,
към теб струи лъчи.

За теб съм тук....
когато ти е трудно...
Когато звук
и утро не шепти.....
Когато миг
преди да се разсъмне,
останеш тих
пред светлите звезди.

И ето, пак

прозорец е отворил -
светът, във знак,
че тука съм за теб...
И чакам с мен,
ти днес да заговориш...
Виж, тоз рефрен,
край теб звучи навред...

В тишината - стр. 3
На крилете на звездна Любов - стр. 5
кажете ми Наздраве - стр. 6
винаги ли в мене ще си първи? - стр. 7
Здравей! И с обич - стр. 8
Не искай от вятъра да те замества - стр. 9
Вълча порода - стр. 10
Точно в този свят - стр. 11
Кръстопът на желанията - стр. 13
Отвъд тишината - стр. 14
ще танцуваме пак, Любов - стр. 15
По дяволите Кронос* - стр. 16
Звездите ослепяха / диптих - стр. 18
Не/л/доуловимки - стр. 19
Снегът завая в мене - стр. 20
Харакири или сепуко - стр. 21
Чертата - стр. 22
реквием за една луда - стр. 23
Намразих другата в мен - стр. 24
В звездно море без бряг - стр. 26
Отвъд забравата - стр. 27
Лунни водопади - стр. 28
Като фар в буря - стр. 30
Вярвам в теб, Любов - стр. 31
Писма, с вятър в косите - стр. 32
Тъжно тегне здрач - стр. 33
Сълзи в луностишия - стр. 34
Една Любов - една вселена - стр. 35
Да те прегърне сърцето - стр. 36
Жребий, от Бога погален - стр. 37
Най-тъмната ми нощ - стр. 38
Сребристо вълче откровение - стр. 39
Сбогуване в сърцето - стр. 40

В юлско утро - стр. 41
Сърце - с обич пълен храм - стр. 42
Луна съм нежна - стр. 43
Високо - високо, нощем в небето - стр. 44
Вселенска Любов - стр. 46
В бури и вятър, слънце и дъжд - стр. 47
Откакто в свят светувам - стр. 48